

har sagt, Regjeringen holder ikke strengt derpaa; men jeg troer tillige, at det vil erkjendes for en Selvfølge, at Regjeringen ikke har fremsat dette Forslag saa at sige som en Prøve, saa at man strax vilde lade det falde, fordi nogle Grindringer fremsattes derimod. Det Forslag, som deri er fremsat fra Regjeringens Side, er fremsat med velberaad Hu. Jeg vilde nødig idag komme til at gaae dybt ind paa Enkelthederne af den Tanke, som ligger til Grund derfor, og skal derfor kun indskrænke mig til i Almindelighed at gjentage, at Regjeringen vel ingenlunde har frasaldet det Forslag, som nu foreligger, men at den dog betragter Detaillerne i Lovforslaget som aabne Spørgsmaal, hvilke den med Rigsdagen vil discutere, og med Hensyn paa hvilke den vil lade sig overbevise ved de Grunde, der kunne fremsøres derimod, saafremt de maa erkjendes at være rigtige. Regjeringen kan dog ikke erkjende — og det er af Kjøbenhavn's 6te Rigsdagsmand (Mourier) meget klart fremhævet, at det juridisk lader sig forsvare, at Grundlovens §§ 51 og 52 udelukke Muligheden af, at Rigsdagen kan ved selvø Finantsloven modificere de bestaaende Afgifter. Det vil være i det høiærede Things Grindring, at under den overordentlige Rigsdag, som behandlede Grundloven, var der først fremsat Forslag om, at Finantsforslaget skulde behandles af begge Thing i Forening. Under en Discussion, som i denne Anledning opstod, og som indeholdes Pag. 2358 og følgende i Rigsforsamlingens Tidende, blev fremhævet, at, naar en saadan overordentlig Behandlingsmaade for Lovudkastet blev vedtagen, en saadan Behandlingsmaade, i hvis Følge dette Lovudkast, en Modsatning til alle andre Lovudkast, skulde behandles, ikke af ethvert Thing for sig, men af begge Thing i Forening, paa den forenede Rigsdag, da fremgik deraf, naar man sammenligner den følgende § 44, som jeg troer var overeensstemmende med § 43 i Grundlovsudkastet, at, da alle andre Lovudkast end netop Finantsforslaget skulde behandles særligt af ethvert Thing, saa kunde den forenede Rigsdag, ved at behandle Finantsloven, ikke gjøre nogen Forandring i de bestaaende Love. Det blev navnlig dengang af mig, som Fi-

nantsminister, fremhævet, at jeg ansaae dette for en ligefrem Umulighed, naar den foregaaende Paragraph i Grundlovsudkastet, som bestemmer en almindelig Regel for alle andre Lovudkast end Finantsloven, blev staaende ved Magt. Dette Forslag blev senere taget tilbage; det er, som bekendt, ikke optaget i Grundloven. Grundloven fastsætter nu den samme Behandlingsmaade, nemlig ved ethvert Thing især, ligesaa vel for Finantslovsforslaget som for alle andre Lovforslag. Nu kan jeg ikke nægte, at, naar dette er Tilfældet, saa forekommer det mig et meget tvivlsomt Spørgsmaal, om vi skulle fra første Færd af her fra skrive os selv Leilighed til ved Finantslovsforslagets Behandling, at kunne gjøre saadanne mindre væsentlige eller i alt Fald lettere paa Papiret gjennemførlige Forandringer i de bestaaende Skatteloves Affattelse, hvortil Omstændighederne maatte finde at give Anledning. Jeg veed vel, at man kan være tilbøielig til at ville sige, at dette er en ligesom conservativ Fremgangsmaade, og den omvendte, naar det modsatte antages, ligesom en revolutionair; men jeg kan ikke finde noget Conservativt deri, at der ved Finantslovsforslagets Behandling holdes fast ved, at der er kun en almindelig Indtægtsbevilling, en almindelig Udgiftsbevilling, og at der ved denne, under denne Sags Behandling, ikke tør drøftes Enkeltheder af de i Lovudkastet paaberaabte Skattelove, ikke tør foretages Nedsættelser eller Forhøielser og deslige. Som almindelig Regel vil jeg gjerne vedkjende mig, at dette er det Rette; man bør ordenligvis gaae saaledes frem, ikke af den Grund, at jeg betragter det for at være mere eller mindre conservativt, men fordi jeg troer, at den Magt, som ligger i Skattebevillingen og Skattenægtelsen, den er allerede saa stor, at den Omstændighed, om man desforuden kan gjøre Forandringer i de bestaaende Skatter eller ikke, den faaer aldeles ingen eller ialtsald dog kun lidet Værd derimod. Det er imidlertid kun min Anskuelse; jeg vil med Glæde erkjende Berettigelsen til at kunne have en modsat, idet jeg ikke lægger saa syndertiligt Vægt derpaa. Det er altsaa den ene Grund; men der er ogsaa en anden Grund, hvorfor jeg fastholder, at den almindelige Regel bør